م-ر شفق

دا څـهٔ بـلا راپېښـه ده اوتـر خوبونـه وینـو
خپل کور کښې یو بې کوره، کوروکر خوبونه وینو
سپېرهٔ یو، خپله ژبه کښې اظهار کولے نهٔ شو
خبر نـهٔ یـو لـه ځانـه، بختـور خوبونـه وینـو
مـونږ شپې سره منلي ستا د زلفو لـه خاطره
نمر مخیه! ستا له مخه، د سحر خوبونه وینو
رقصـونه د پېغلوکـو او منګـي پـه قطـارونو
ډېر تـرږي د دیـدن یـو د ګـودر خوبونـه وینـو
کږ لـیچ بـه څنګـه راشي عقیده کښـې د مئینو
رقیبـه! مـخ دې تـور شـهٔ، منـور خوبونـه وینـو
مئـین کـهٔ پـه جمـال او پـه جـلال یـو د اجمـل
غـزل کښـې د حمـزه او قلنـدر خوبونـو وینـو
شـفقه! هېـر دې نـهٔ شـي د ګلونـو موسـمونه
تـازهٔ اوسـو د مینـې پـه ثمـر خوبونـه وینـو

اقبال مومند

فرېب د دغه چم په سپینه لار پروت دے خو پټ دے
د هر سړي لستوني کښې ښامار پروت دے خو پټ دے
تـا هـم د محبـت پتـه جذبـه زړهٔ کښـې سـاتلې
زما په زړهٔ کښې هم د مینې ښار پروت دے خو پټ دے
دے اوس هـم د ژونـدون د جهـنم پـه ژې ولاړ دے
د دې سړي په سترګو کښې انکار پروت دے خو پټ دے
یـو کـار د محبـت نـهٔ دے چـې سـرته رسـول دي
زما خو په سر نور هم بلا کار پروت دے خو پټ دے
دا ځوکـه د دې غـر دا د قبلـې لـوري تـه ښـکاري؟
په دې ځوکه د امن ټېکېدار پروت دے خو پټ دے
یـو کـس د کـولمبس غونـدې پکـار دے د دې دور
دې ښار کښې په قدم قدم روزګار پروت دے خو پټ دے
یو ورځ بـه دا بـارود بـارود فضـا ګـلاب ګـلاب شي
اقبالـه پـه دې خاوره کښـې بهار پروت دے خو پټ

اکبر سیال

زمـــا جانـــان جانـــان وطنـــه- افغـــان وطنـــه
ســـتا د وجـــود اورونـــه
ستا پـه دښـمن پـورې شه
ستا ګلالي ګلالي ګل ګل ځوانان- پـه وینو ولمبېدل
ستا ګل غوټۍ تنکي تنکي ماشومان- پـه وینو ولمبېدل
پـه ګـل درو کـاڼي وربـرې لـه اسمان وطنـه
ســـتا د وجـــود اورونـــه
ستا پـه دښـمن پـورې شه
ستا زانې زانې زرکې زرکې سترګې- د وینو دارې وهي
ستا تـورې تـورې تـوتکرکې سترګې- د وینو دارې وهي
د بـڼ مرغـۍ پـه وینـو سـرې دي د ارمـان وطنـه
ســـتا د وجـــود اورونـــه
ستا پـه دښـمن پـورې شه
ستا د هر غر د هر چنار په ځوکه- ستا د بچو غوښې دي
ستا د هرګل د هر یو خار په ځوکه- ستا د بچو غوښې دي
پـه ګـل درو کښـې دې مـاړهٔ ګرځـي مارغـان وطنـه
ســـتا د وجـــود اورونـــه
ستا پـه دښـمن پـورې شه
ستا دوه نسلونه ګلالي نسلونه- لوئے په بارودو کښې شول
د درد او مینې د وفـا رنګونه- توئے په بارودو کښې شول
د هـر ځیګـر نـه وینـې څـاڅي د خفګـان وطنـه
ســـتا د وجـــود اورونـــه
ستا پـه دښـمن پـورې شه
ستا په دې تورو تورو غرونو کښې به- د ژوند ښکلا جوړوم
ستا په کوځه کوځه دشتونو کښې به- رنګ او رڼا جوړوم
زمـا دلـورو غرونـو سـیاله زمـا شـان وطنـه
ســـتا د وجـــود اورونـــه
ستا پـه د ښمن پـورې شه

د امن فریاد

نور الامین یوسفزے

اے د دنگـو دنگــو غرونــو ســربازانو
اے خانــانو، اے نرانــو بــاتورانو
پــه غېــرت بانــدې مئینــو افغانــانو
د عـــزت او د حُرمـــت دعوېـــدارانو

یــوه لــور مــو زېږېـدلې ده تمبـو کښــې
د خونکـار باچـا د جبـر پـه کنـدو کښــې
د بــارودو پــه ډېــرې ناســته ده ژاړي
د خپل نوم په روئي چې امن درنه غواړي

وچې شونډې کړاغې سترگې گونه زېړه
درتـه سـوال کـوي پـه سرو سترگو اجـړه
زۀ د غـرۀ لمـن کښـې لـوبې کـول غـواړم
لکــه حــوره پــه جنـت لوئېـدل غــواړم
د فطرت غېږ کښې خوبونه لیدل غواړم
پـه خـوږه چینـه کښـې خُلـۀ لگـول غـواړم
پـه یـخ سـیوري تـاروگي رانیـول غـواړم
پــه وریځـو پسـې منډې وهـل غــواړم
درمـال کنـډاؤ تـه پورتـه ختـل غــواړم
دنگو غرونو کښې خندل او ژړل غـواړم

پــه مــا گرانــو باباگــانو مومینــانو
درتــه ســوال کــوم کاکــانو او ځوانــانو
دا اورونــو اورولــو لوبــه پرېــږدئ
د ســرو وینــو بېولــو لوبــه پرېــږدئ
د گلونــو رېژولــو لوبــه پرېــږدئ
د خپــل ځــان د شــرمولو لوبــه پرېــږدئ

پـه مـا گرانـو ستاسـو لُـور دلتـه خفـه ده
دلتــه ســیورے نشــته ټکنـه غرمــه ده
دې تمبـو کښـې زنـدگي څـۀ عجیبـه ده
دلتــه مــونږ نـه جـوړه شـوې تماشـه ده

خپلـه مینـه بـه وطـن تـه وړل غــواړي
بـد امنـي بـه چرتـه لـرې شـړل غـواړي
د فطـرت لمـن لـه امـن بوتلـل غــواړي
د جنـگ اور بانـدې اوبۀ اچول غـواړي
پـه سر تـور سر بـه څادر اچول غـواړي
لوپټـه بـه ئـې پـه سـر سـمول غـواړي
دا فریـاد د یـوې لـور دے خپـل دادا تـه
دا درخواست د یوې لور دے خپل بابا تـه

المیه

نواز یوسفزے

دا حادثــه، دا المیــه څــۀ عجیبــه غونــدې ده
یــا د دې زمکــې خــدائے څــۀ عجیبــه غونــدې ده

د چـا پـه خیـال او تصـور کښـې هـم راغلـي نـۀ وو
په ویښه څۀ چې چا پـه خوب کښـې هـم لیدلي نۀ وو

چــې د دوزخ نــه بــه جنــت تــه دروازه راوځــي
د هــر نختــر نــه د چنــار نــه بــه لمبــه راوځــي

خـو داسـې وشـو، داسـې کېږي خلقـو مـا ولیـدل
یــواځې مــا څــۀ چــې ثلــور کُنجــه دنیــا ولیــدل

اوس سـرۀ اورونـه د جنـت پـه شـنو بـاغونو گرځـي
د سـرو اورونـو شـنۀ لـوگي پـه اسـمانونو گرځـي

خلـق د خپـل جنـت د ښـکلو بـاغیچو نـه تخښـتي
مارغـان پـه غرونـو بانـدې اوړي د لمبـو نـه تخښـتي

د ماشــومانو قلمونــه، کتابونــه ســوځي
هـم ئـې سـکولونه هـم د لوبـویې ټالونـه سـوځي

پـه سـر درو کښـې ټوکېـدلي ټـول گلونـه سـوځي
د جنتیــانو د خوبونــو تعبیرونــه ســوځي

پـه هـر یـو بـڼ کښـې د مارغـانو اوازونـه سـوځي
پـه سـندربوله ورشـوگانو کښـې سـازونه سـوځي

مـونږ پـه جنـت کښـې د دوزخ لمبـو وهلـي خلـق
لکـه بازونـه لـه شـنو غرونـو الـوتلي خلـق

نـور هـېڅ هـم نـۀ غـواړو بـس دغـه یـو ارمـان لـرو
یـوه ارزو ده، یـوه هیلـه پـه جهـان لـرو

زمـونږ جنـت کښـې د اورونـو سـرچینه بنـده کـړئ
د جهـنم نـه راوتلـې دروازه بنـده کـړئ

سمندر یوسفزے

مونږ بې اوزاره بې هنره رانیوې کونترې
ځکه د لاسو نه زمونږه الوتې کونترې
ستا د خیرن نیت په ښکالو پوهه شوې وګرځېدې
ګڼې زمونږ د بلې څوکي ته راتلې کونترې
مونږه د امن د قیمت د زوره څه خبر وو
مونږ چې وارۀ وو، مونږ به هر ځائے کښې ویشتې کونترې
په شش و پنج کښې یم ولاړ د جنګ او امن په برید
چرته چې وینم په وینو تکې سرې کوترې
دغه د بل کلي ښکاریان دي ځې زمونږ د کلي
زمونږ په کلي کښې بلها کړلې دوي مړې کونترې
د خوده وتے ومه هسې تش کالبوت ولاړ وم
چې په نازونو شړنګولې پېکړې کونترې
نوم دې بدنام دے په نړۍ کښې سمندره هسې
نور دې شر بدي شي بلها بلها ساتې کونترې

سراج الحق سراج

د امن په نامه چې فسادونه پېدا کېږي
انسان یمه په زړۀ کښې مې دردونه پېدا کېږي
احساس لرم چې ګورمه تر کومې به خاموش یم
اخر په سمندر کښې هم موجونه پېدا کېږي
دا ستا د ستم تېغ نۀ دے تېغونه د وفا دي
یو سر کۀ چرته کټ شي نور سرونه پېدا کېږي
زما بې وسه اوښکې داسې هم بې تنګه نۀ دي
سېلاب به شي له اهه! طوفانونه پېدا کېږي
ښائست ته ئې صحرا څۀ چې دنیا ګوته په خُلۀ شي
دې للمو کښې چې کله هم ګلونه پېدا کېږي
د ظلم او د جبر شپه کۀ هر څومره اوږده شي
فطرت دے چې د شپو نه سحرونه پېدا کېږي
سراجه! اودۀ قام اودې جذبې په ویښېدو دي
نغمو د بغاوت کښې دې خوندونه پېدا کېږي

حنیف قیس

د شپې د زور د ماتېدو ملګري نۀ مومه
د سپین سبا د ترانو ملګري نۀ مومه

زۀ د تیارو نه د وتو لارې خو پېژنمه
خو د رڼا په لور د تلو ملګري نۀ مومه

بې د الوته نور ز مونږ د بقا جنګ نۀ کېږي
خو زۀ د بره الوتو ملګري نۀ مومه

دا پردے جنګ راسره څوک د خپله کوره لر کړي
په پښتنو کښې پښتنو ملګري نۀ مومه

په سواته ستا په ښائستونو باندې اور بلېږي
ستا حفاظت له زۀ یو څو ملګري نۀ مومه

دا ماحول څۀ دے خو په مړو کښې ژوندون دے قیسه!
زۀ د ژوندو ژوندو قصو ملګري نۀ مومه

خوشحال خان مفتون

هم ئې کوي هم وائي ښۀ ونۀ شو
په ما په دې کوڅو کښې څۀ ونۀ شو
د هغه تېرو پښتنو په قدم
د اوسنو پښتنو تلۀ ونۀ شو
چرته په هېره هم زما د ښکلي
زمونږه کلي ته راتلۀ ونۀ شو
په شونډو ډېر ځله بلا لوظونه
راسره وشو خو د زړۀ ونۀ شو
داسې سپرلي دې په بلا ولګي
په اننګو کښې چې مو سرۀ ونۀ شو
رنګ رنګ چېچې چېچې ښائسته ګلونه
دا ځل په سمه او په غرۀ ونۀ شو
د چا ازار دے کۀ نظر خوشحاله
لا چې په ژوند کښې دې خوارۀ ونۀ شو